

ναπτύξη ἀργότερον, ὅτε, — διεξελθοῦσα καὶ τὰς ἐντὸς τῆς πόλεως ἀκαθαρσίας, ἐν ὄλῳ θὰ διαλάβῃ καὶ περὶ τῶν πρὸς ἄρσιν τῶν κακῶς κειμένων ληπτέων μέτρων.

Ἦδη δὲ ἐπειδὴ ἡ ἐπιτροπὴ, — μεθ' ὅλην τὴν ἐπιμέλειαν, ἦν ἀναπτύσσει, μεθ' ὅλην τὴν ἐξειδικασμένην ἰκονότητα μελῶν τινων αὐτῆς, μεθ' ὅλους τοὺς ὀδηγούς, οὓς ἐκάττοτε λαμβάνει πρὸς ἀνεύρεσιν τῶν ἀκαθαρσιῶν, ἀκολουθοῦσα το παρὰδειγμα τοῦ Δάντου, ὅστις ἔλαβεν ὀδηγὸν τὸν Βιργίλιον, προκειμένου νὰ ἐπισκεφθῇ καὶ ἐξετάσῃ τὸν Ἄδην, μεθ' ὅλην τὴν ἦν μέχρι τοῦδε ἀπήντησε προθυμίαν παρ' ἅπασιν, παρ' οἷς ἐζήτησε πληροφορίας, — ἀδύνατον νομίζει νὰ κατορθώσῃ τὴν ἀνακάλυψιν τῶν κυριωτέρων τουλάχιστον ἐντὸς τῆς πόλεως ὑπαρχουσῶν ἐστιῶν ἀκαθαρσιῶν καὶ ἀσχηματίας, παρακαλεῖ πάντα, ὅστις τυχὸν γνωρίζει που τοιαύτας ὑπαρχούσας, νὰ ἀνακοινώσῃ τοῦτο ἐγγράφως εἰς ἐν τῶν μελῶν αὐτῆς, διευκολύνων οὕτω τὴν μελέτην τοῦ τερατώδους βορβόρου ἐν μέσῳ τοῦ ὁποίου ζῶμεν καὶ κινούμεθα.

ΕΞ ΙΤΑΛΙΑΣ

Βάριον, 5)17 Φεβρουαρίου

Δύο νεκροί ἐν Βενετία ὁ Βάγνερ, ἐν Βονωνία ὁ Ἰωσήφ Ρεγάλδης.

Ὁλος ὁ καλλιτεχνικὸς κόσμος συγκεκινημένος προκηρῶσσει ἤδη τὴν ἀποθέωσιν τοῦ μεγαλοφυοῦς τεύτονος, ὁ ὁποῖος ἐν τῇ μουσικῇ σημεῖοι τὴν ἀρχὴν μιᾶς περιόδου νέας, ἣτις ἐπὶ πεδίῳ μᾶλλον εὐπροσίτου διὰ τοὺς πολλοὺς, τοῦ φιλολογικῆ, ἤρξατο ἤδη διὰ τῆς ἐπιστημονικῆς καθιερώσεως τῶν θεωριῶν τῆς νέας πραγματικῆς σχολῆς. Δὲν εἶνε τῆς ὥρας οὐδὲ τοῦ χώρου, καὶ ὅμως μὲ τὸ καλλίτερον κέφι θὰ ἐπεχειροῦν παραλληλισμὸν τοῦ Βάγνερ πρὸς τὸν Βαλζάκ.

Ὁ Ἰωσήφ Ρεγάλδης, ποιητῆς, αὐτοσχεδιαστῆς, περιηγητῆς καὶ τελευταῖον καθηγητῆς τῆς φιλολογίας ἐν τῷ Πανεπιστημίῳ τῆς Βονωνίας, ἐγένετο γνωστὸς ἐν Ἀθήναις, ἐνθα διέμεινεν ἐπὶ τινα καιρὸν κατὰ τὸ 1857, διὰ τῶν μεταφράσεων τοῦ Ζαλακώστα, ὅστις ὑπῆρξε φίλος του.

Ὁ Ρεγάλδης, καθ' ὅλον τὸν βίον του ὑπῆρξεν εὐτυχῆς τροβατόρος, αὐτοσχεδιαστῆς, θαυμασίου, τολμηρὸς καὶ ὠραίος ὡς Δὸν Ζουάν. Κατὰ τὰς μακρὰς αὐτοῦ περιπλανήσεις ἐγένετο περίφημος τόσον διὰ τοῦ στίχου, του ὅσον καὶ διὰ τὰς ἐρωτικὰς του ἐπιτυχίας.

Ἐν Ρώμῃ μετὰ τὸ τέλος τῶν ἀποκρῶν τρία εἶνε τὰ ἐπισπῶντα τὴν γενικὴν προσοχὴν ἡ ἔκθεσις, ὁ πατὴρ Κούρσις καὶ ἡ βουλὴ.

Ἡ μὲν πρώτη... ἀπομένει μέχρι τοῦδε ἐν τῇ γραφίδι τοῦ ὑμετέρου εἰδικοῦ (;) ἀνταποκριτοῦ. Ὁ ἱερεὺς Κούρσις εἶνε περίφημος ἐν Ἰταλίᾳ διὰ τὰς θεολογικοὺς του ἀγῶνας ἐναντίον τοῦ Ζιομπέρτη πρῶτον, διὰ τὴν ἀποστασίαν του εἰτα ἀπὸ τοῦ τάγματος τῶν Ἰησουϊτῶν καὶ τὴν ἐκδιώξιν του ὑπὸ τοῦ Βατικανοῦ ἀπὸ πάντων τῶν καθολικῶν ναῶν. Τὸ βιβλίον του *Ἡ σύγχρονος διένεξις (Il moderno dissidio)*, διὰ τοῦ ὁποίου πειράται νὰ συμβιβάσῃ τὴν Ἰταλικὴν πολιτείαν μετὰ τοῦ Πάπα, ἐπροξένησε μέγαν κρότον. Τώρα μὴ δυνάμενος νὰ κηρύξῃ τὸν *σαρακωστῆσαν* λόγον τοῦ Θεοῦ

ἐν οὐδεμιᾷ ἐκκλησίᾳ, ὁμιλεῖ ἐν τινι αἰθούσῃ, ἐνθα πᾶσα ἡ ρωμαϊκὴ ἀριστοκρατία τρέχει νὰ τὸν ἀκούσῃ.

Ἐν τῇ Βουλῇ συζητεῖται ὁ προϋπολογισμὸς τοῦ ὑπουργείου τῶν στρατιωτικῶν τὰ κατὰ τὴν ἐξέλιξιν τῆς συζητήσεως ταύτης σπουδαιότερα ἐπεισόδια εἶνε ὁ λόγος τοῦ βουλευτοῦ τῆς Νεαπόλεως Ρόκου δὲ Ζέρμπι καὶ ἡ ἀπάντησις τοῦ πρωθυπουργοῦ Δεπρέτη.

Μετὰ τὸν Καβαλλόττην (1) μοὶ ἀρέσκει νὰ σᾶς παρουσιάσω τὸν **δὲ Ζέρμπι** ὀπρωτὸς, ποιητῆς καὶ δημοκρατικῆς, ῥιζοσπάτης τολμηρὸς, βίαιος, εἶδος δημογέρτου ὁ δὲ Ζέρμπι ῥήτωρ κομψότατος-συντηρητικὸς-δημοσιογράφος ἐκ τῶν προσφιλεστέρων, μυθιστοριογράφος αἰσθηματίας. ἄβρὸς βουλευτῆς τῶν σαλοῶν, χαϊδευμένος τοῦ ὠραίου φύλου, ἀλλ' ὑπὸ τὴν ποῦδραν αὐτῆν καὶ τὰ ἀρώματα στρατιώτης ἡρωϊκῆς, εἰς ἐκ τῶν πρώτων ὀπαδῶν τοῦ Γαριβάλδη, εἰς ἐκ τῶν *χιλιῶν* τῆς Σικελίας, ὁ νεώτερος ἴσως πάντων, πληγθεὶς παρὰ τὸν ἡμίθεον στρατηγὸν του εἰς τὴν ἀπόβασιν τοῦ Ρηγίου (ἣτις εἶνε καὶ πατρίς του), ἀνδραγαθήσας ὡς ἀξιωματικὸς ἐν Καπούῃ, ἥρωος τῆς σπάθης καὶ τοῦ κλάμου. Εἶνε τύποι βουλευτῶν τῆς Ἰταλίας αὐτοί, ὧ κύριοι τῆς Βουλῆς τοῦ Τρικουπη καὶ τοῦ Δεληγιάννη!

Ἡ δὲ Ζέρμπι, ἀντιπολιτευόμενος, ἐπετέθη κατὰ τοῦ ὑπουργείου διὰ λόγου λαμπροῦ, κατηγορῶν αὐτὸ ὅτι τὰ μέλη του διαφωνοῦσιν ὡς πρὸς τὴν ἐκτέλεσιν τῶν σχεδίων τῶν ἀποτελούντων τὸ στρατιωτικὸν τῆς Κυβερνήσεως πρόγραμμα. Ἐν τῇ ἀπαντήσει του πρὸς πάντας ἐν γενεὴν τοῦς ῥήτορας τῆς ἀντιπολιτεύσεως ὁ πρῶτοςπουργὸς κ. Δεπρέτης διακινῶσσει τὴν ἐν τῷ ὑπουργείῳ ἐπικρατοῦσαν σύμπνοιαν, καὶ μερικώτερον εἰς τινὰς παρατηρήσεις ἐπὶ τοῦ θώρακος τοῦ γιγαντώδους θωρηκτοῦ ἡ Ἰταλία ἀντεπεξερχόμενος — καθότι αἱ χαλύβδιναί πλάκες τοῦ θώρακος τούτου παρηγγέθησαν εἰς Ἀγγλίαν ἀντὶ νὰ κατασκευασθῶσιν ἐν Ἰταλίᾳ — μετεχειρίσθη φράσεις τινὰς δηλοῦσας, ὅτι τὸ ἔθνος ἔχει ἀνάγκην νὰ προειομησθῇ ὅσον τὸ δυνατὸν ταχύτερον πρὸς πόλεμον. Πόθεν ὁ κίνδυνος; Ἡ ἐρώτησις αὕτη εἶνε τὸ θέμα ἐφ' ὃ ὁ πολιτικὸς τύπος κατ' αὐτὰς ἀναστρέφεται.

Ἐν Νεαπόλει ὁ λέων τῆς ἡμέρας παρὰ τῇ ὑψηλῇ ἀριστοκρατείᾳ εἶνε ὁ ἡμέτερος ὁμογενὴς κ. Ματθαῖος Σκυλίτσης, τὰ ἑκατομμύρια τοῦ ὁποίου διὰ μὲν τὰς κλασικῆς καλαισθησίας Παρθενοποιίας λαμβάνουσι κατὰ φαντασίαν μορφήν Χρυσοῦ Διός, διὰ δὲ τὰς ρομαντικὰς τὸν περιβάλλουσι μὲ μυστηριώδη τινὰ Ἀνατολιμὸν ὡς νέον Σαλαδίνον.

Ὁ χορὸς, ὃν ἔδωκεν ὁ κ. Σκυλίτσης τῇ Νεαπολιτανικῇ ἀριστοκρατίᾳ τὴν τελευταίαν τῶν ἀποκρῶν, ὑπῆρξε τὸ κυριώτερον ἐπεισόδιον τῆς ἀποκρεϊατικῆς περιόδου.

Ὁ καλλιτεχνικὸς κόσμος ἤδη ἀσχολεῖται μετ' ἄκρου ἐνδιαφέροντος περὶ τὸ κολοσσαῖον μνημεῖον, ὅπερ ὁ κ. Σκυλίτσης ἀνεγείρει τῷ ἀπαθανόντι ἀδελφῷ του Λουκᾷ ἐπὶ τοῦ μαγευτικοῦ λόφου τοῦ Παυσιλίου.

Εἰς ταῦτα δὲ προστεθεῖτω καὶ ἐν μυθιστορηματικῇ, τοῦ ὁποῦ ἥρωος ἐγένετο ὁ νεαρὸς ὁμογενὴς, κατὰ τὸ εἶδος τοῦ Ροδόλφου τοῦ «Περιπλανωμένου Ἰουδαίου».

Ἀπὸ ἐπταετίας ἡ ἀστυνομία τῆς Νεαπόλεως ἠδυνάτει νὰ συλλάβῃ τολμηρότατον κλέπτην πλειστάκις καὶ συνεχῶς κακουροῦντα. Κατ' αὐτὰς ὁ κακούργος οὗτος ἐπετέθη κατὰ τοῦ ὀχήματος οὗ ἐπέβαινεν ὁ κ. Σκυλίτσης μεταβαίνων εἰς τὴν ἐν τῷ Παυσιλίῳ κατοικίαν του. Ἦτο νῦξ καὶ ὁ δρό-

(1) Σ. Σ. Τὴν εἰκόνα τοῦ Καβαλλόττη, γραφίσαν ἐν προγενεστέρῳ τῆς παρούσης ἐπιστολῆς, θέλωμεν δημοσιεύσει ἐν προσεχῇ φύλλῳ.

μος έρμος (άρχίζει τὸ μυθιστόρημα). Ὁ κ. Σκυλίτσας ἔκα-
με νὰ σταματήσει τὸ ὄχημά του, προσεκάλεσε παρ' ἑαυτῶ
τὸν κλέπτην καὶ μετὰ τὴν μεγίστην ἀταραξίαν καὶ τὸν γλυ-
κίτερον τρόπον ἤρχισε ἐρωτῶν περὶ τῆς θέσεώς του. "Ἐμαθε
παρ' αὐτοῦ, ὅτι πατὴρ ὢν πολυμελοῦς οἰκογενείας οὐδένα
ἄλλον εἶχεν πόρον ζωῆς ὑπὲρ τῶν τέκνων του ἢ τὸ κακουρ-
γεῖν. Οἱ λόγοι τοῦ κ. Σκυλίτσας ἐθαυματούργησαν· ὁ κλέ-
πτης συγκεκινημένος παρεδόθη εἰς αὐτὸν ὑποσχεθέντα νὰ
φροντίσῃ περὶ τῆς οἰκογενείας του. Καὶ οὕτω τὴν ἐπιού-
σαν ἡ οἰκογένεια τοῦ κλέπτου εἶχεν ἐξησφαλισμένον τὸν
ἄρστον της, αὐτὸς δὲ διὰ τῆς ἀμάξης τοῦ κ. Σκυλίτσας μετε-
νεχθεὶς εἰς τὴν ἀστυνομίαν παρεδίδετο.

Προχθὲς ὁ κ. Σκυλίτσας μετέβη εἰς Ρώμην ὅπως ἐνεργήσῃ
ν' ἀποδοθῇ χάρις, εἰ δυνατόν, εἰς τὸν μετανοήσαντα λωπο-
δύτην.

A. Γ. Η.

ΤΟ ΜΗ ΧΑΝΕΣΑΙ ΕΝ ΠΑΤΡΙΑΣ

(ΤΟΥ ΕΙΔΙΚΟΥ ΑΝΤΑΠΟΚΡΙΤΟΥ ΜΑΣ)

Ὁ διευθύνων ἐσχάτως τὴν ἀστυνομίαν μας κ. Δ. Ἀν-
τωνόπουλος δικηγόρος, ἔδωκε τὴν ἀπὸ τῆς θέσεώς του παραί-
τησιν. Οἱ λόγοι οἱ προκαλέσαντες τὴν παραίτησιν τοῦ κ.
Παπακωνσταντινίδου, οἱ αὐτοὶ ἠνάγκασαν καὶ τὸν κ. Ἀν-
τωνόπουλον νὰ παραιτηθῇ. Βλέπετε, ὅτι κάθε νέον φεγγάρι
ἔχομεν καὶ νέον ἀστυνόμον, οἱ δὲ ὑπάλληλοι τῆς ἀστυνο-
μίας μας παθαίνουν, ὅ,τι καὶ εἰς τμηματάρχης τοῦ ὑπουρ-
γείου τῶν ἐξωτερικῶν ἐν ταῖς ἀνωμαλίαις τῆς Γαλλικῆς
Δημοκρατίας ἔπαθε: δηλ. ἐστάλη παρὰ τῆς προσωρινῆς κυ-
βερνήσεως τῶν Παρισίων ἀξιωματικὸς τις μετὰ λόχον στρατιω-
τῶν πρὸς φρούρησιν τοῦ ὑπουργείου τῶν ἐξωτερικῶν, τοπο-
θετήσας δὲ τοὺς ἀνδρας κάτω, αὐτὸς ἀνέβη τὴν κλίμακα
τοῦ ὑπουργείου, ὅπως συνεννοηθῇ μετὰ τὸν ἐν ταῖς αἰθουσαῖς
ἐργαζόμενον τμηματάρχην καὶ τεθῇ ὑπὸ τὰς διαταγὰς του,
ἀλλ' ὁ τμηματάρχης ἐξοικιωμένος μετὰ τὰς συχνὰς ἀλλαγὰς
προϊσταμένων τῶ εἶπε: μήπως ἔχω τὴν τιμὴν νὰ ὀμιλῶ
μετὰ τὸν νέον ὑπουργόν μου; ὑποθέσας τὸν ἀξιωματικὸν ὡς
τὸν νέον προϊστάμενόν του: οὕτω καὶ οἱ ὑπάλληλοι καὶ οἱ
κλιπηρές μας, εἰς τὴν ἔλευσιν οὐτινος δήποτε καλοντυμέ-
νου προσηκόνονται, νομίζοντες αὐτὸν τὸν νέον προϊστάμενόν
των. Τίνα λοιπὸν ἀσφάλειαν δύναται τις νὰ περιμένῃ ἀπὸ
τοιαύτης κατάστασιν, αἷτιος τῆς ὁποίας ἀναμφιβόλως εἶνε
ὁ κ. Δήμαρχος; Ὁ κ. Τρικούπης ἐν τῇ βουλῇ ἄλλοτε εἶπεν
ὅτι ἀγαπᾷ πολὺ τὰς Πάτρας καὶ ἐνδιαφέρεται πολὺ δι' αὐ-
τάς: τὸν βεβαιούμεν, ὅτι δι' οὐδενὸς ἄλλου μέσου ἢ δύνατο
νὰ ἐκδηλώσῃ τὴν πρὸς τὴν πόλιν τῶν Πατρῶν στοργὴν του,
ἢ μόνον συνιστῶν διοικητικὴν ἀστυνομίαν καὶ ἐξασφαλίζων
οὕτω τοὺς φιλησύχους πολίτας τῶν Πατρῶν ἀπὸ τῶν δημο-
τικῶν ὀργάνων. Πρὸς βεβαίωσιν δὲ τῶν λόγων μου, ὅτι ὁ κ.
Τρικούπης ἔχει ἰδιαιτέραν στοργὴν εἰς τὰς Πάτρας, ἔπικα-
λοῦμαι τὴν μαρτυρίαν τοῦ κ. Γ. Ρούφου, ὅστις μάλιστα
ἄριστος τὸ ἀνέφερε τοῦτο εἰς τὴν ἐπιστολὴν του πρὸς τινα
ἐνταῦθα κτιματίαν.

*

Χάρις εἰς τὴν ἀκνηδίαν τῶν ἀρχῶν μας ἡ νόσος εὐλο-
γία ἐπεσκέφθη καὶ τὴν ἡμετέραν πόλιν, ἀριθμοῦσα μόνον
δύο κρούσματα, ἀλλ' οὐδὲν μέτρον ἐλήφθη πρὸς πρόληψιν
τοῦ κακοῦ.

Τὸ τελωνεῖδόν μας κατὰ τὸν παρελθόντα μῆνα Ἰανουά-

ριον εἰσέπραξεν ἀπὸ εἰσαγωγικὰ τέλη, ἐγγείους φόρους, ὑ-
γειονομολογικὰ δικαιώματα, καὶ ἀπὸ φόρους ἐπὶ τοῦ δα-
σμοῦ τῆς προκυμαίας δραχμὰς νέας 395,666,30.

Ἐκ τῆς ἀγορᾶς μας ἐξέλιπεν ὁ ἀργυρος καὶ ὁ χαλκός, αἱ
δὲ συναλλαγὰι ἐνεργοῦνται μετὰ πρωτοφανοῦς δυσκολίας.
Ἐνεκὸν τῆς ἐλλείψεως τοῦ ἀργύρου, ἡ ἀγοραία τιμὴ τῶν
κυκλοφορούντων ὀλίγων φράγκων ἀνῆλθεν εἰς δραχμὰς 1,25!!

Αἱ παραστάσεις τοῦ Θεάτρου μας ἐξακολουθοῦσι μετὰ
μεγάλης τάξεως. Προ δέκα ἡμερῶν παρεστάθη ἐπιτυχῶς τὸ
μελόδραμα «Un ballo in maschera» χθὲς δὲ τὸ μελόδραμα
«Linda di Chamounix» εἰς οὗ τὴν παράστασιν ἀπέτυχεν
οἰκτρῶς, ὁ ὑποκρινόμενος τὸν Κάρολον ἔραστὴν τῆς Λίνδας,
τενόρος μας, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸν βαρύτονον, ἐπανελλη-
μένως χειροτηθέντα.

Ἐπόπτης.

Η ΜΟΝΟΜΑΧΙΑ

Λογικωτάτας καὶ θερμὰς σελίδας περὶ μονομαχίας ἐξέ-
δωκεν ὁ γνωστὸς Κεφαλλῆν δημοσιογράφος Παναγιώ-
της Πανᾶς. Αἱ σελίδες αὐταὶ ἐγράφησαν τὸ 1877 μετὰ
τὸν ἐν μονομαχίᾳ φόνον τοῦ Βούρβαχ. Οὐχ ἦττον ἔχουσι
καὶ τώρα καὶ πάντοτε πλῆρες τὸ ἐνδιαφέρον.

Ἀποσπώμεν παραγράφους τινὰς ἐκ τοῦ κειμένου, διότι
νομίζομεν ἄξιον πολλῆς διαδόσεως τὸ φυλλάδιον τοῦ κ.
Πανᾶ.

«Βίς τῶν ἰκανωτέρων ἀξιωματικῶν τοῦ στρατοῦ ἐφρονεῦθη
κατ' αὐτάς ἐν μονομαχίᾳ.

Τίς ἐφόνευσεν αὐτόν;

Ὁ ἀντίπαλός του;

Οὐχί.

Ἄλλᾳ;

Αἱ μωραὶ τῆς κοινωνίας προλήψεις.

Ἐμονομάχησεν ἕνεκα ἀλλοτρίας ὑποθέσεως, οὐδὲ πόρρω-
θεν ἀφορώσης αὐτῶ.—Ἄλλᾳ μὴ μονομαχῶν θὰ ἀπεκαλει-
το δειλός, ἄτιμος: θὰ ἦτο τὸ ἀντικείμενον τῶν χλευασμῶν
παντὸς θελοντος νὰ ἐπιδεικνύῃ πνεῦμα, παντὸς τιμητοῦ τῶν
καφενειῶν καὶ τῶν συναναστροφῶν. Οἱ δὲ τίμημοι, οἱ κολα-
κεύοντες καὶ περισαίνοντες τοὺς κοινωνικοὺς ληστάς, θὰ τὸν
ἀπέφρευον ὡς ἀνθρωπὸν κηλιδοῦντα τὴν ὑπόληψιν τῶν μετ'
αὐτοῦ συναναστροφόμενων. Προσπνέχθη λοιπὸν θῦμα εἰς τὸν
βωμόν τῶν κοινωνικῶν προλήψεων.

Ἡ κοινωνία ἐλυπήθη ἐπὶ τῷ θανάτῳ τοῦ ἀξιωματικοῦ
τούτου ἀγανακτήσασα δὲ κατὰ τοῦ ἀντιπάλου του, κατη-
ράσθη αὐτοῦ καὶ ζητεῖ ἐπὶ πίνακι τὴν κεφαλὴν του.

Ἄφειλε μᾶλλον νὰ καταρασθῇ ἑαυτῆς καὶ τῶν περὶ τι-
μῆς ἀνοήτων ἰδεῶν της.

Εἰς τί ἔπαισεν ὁ φονεὺσας;

Οὗτος οὐδὲν ἄλλο ἔπραξεν ἢ ὅ,τι ἡ κοινωνία ἐπέβαλεν
αὐτῷ, ἢ ὅ,τι καὶ αὐτοὶ οἱ σήμερον κατηγοροῦντες αὐτοῦ
καὶ καταρώμενοι θὰ ἔπραττον, εὐρεθέντες ἐν τῇ θέσει του.
Συνεμορφώθη πρὸς τὰς κοινῇ περὶ τιμῆς παραδεδεγμένας
ἰδέας.

Ἐνόσω ἡ κοινωνία πιστεύει καὶ κηρύσσει, ὅτι ἡ τιμὴ καὶ
τὸ δίκαιον ὑπάρχουσιν, οὐχὶ ἐν ταῖς πράξεσι τῶν ἀνθρώπων
καὶ ἐν τῇ ἐκπληρώσει τῶν ἀμοιβαίων καθηκόντων, ἀλλ' ἐπὶ